

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Caput 16. De quibusdam visionibus Christi Domini Crucifixi, quibus illam
animabat ad sustinenda patienter adversa, & quomodo ipsi præstiterit
alias insignes gratias.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

CAPUT XVI.

De quibusdam visionibus Christi Domini crucifixi, quibus illam animabat ad sustinenda patienter adversa, & quomodo ipsi præstiterit alias insignes gratias.

Abiit & alias admodum mirabiles Venabilis Marina visiones de mysterijs Dominicae Passionis, specialiter vero de crucifixione, qua ipsi Dominus plerumq; exhibebat, quando erat solido afflictior, ut illam isto exemplo animaret ad patiendum: & recensentur ab ea, ut sequitur:

§. I.

ANimadverti aliquando, quòd se mihi Christus Dominus esset spectandum oblaturus cruci affixum. Quia verò videbat debilitatem mearum virium, non comparebat mihi usque adeò manifestè, sed sensim sine sensu. Dum enim intuerer quandam Crucifixi effigiem, quæ erat in altari Templi Societatis, vidi per illam ipsummet Christum Dominum pendentem è cruce, quasi illum aspicerem per fenestram vitreâ, vel per delicatissimum velum, ità ut non possem clarè discernere lamentabilem ipsius speciem. Rapiebat ad se oculos meæ animæ ità, ut non possem fatiari ejus aspectu, & quando illum non vidi amplius visu intellectuali, non poteram oculos corporeos avellere ab eo Crucifixo, per quem ipsum videram, acsi cogitarem, quòd illum ibi semper essem visura. Post tres vel quatuor deinde dies conspexi eundem Dominum rursus cruci affixum, acsi viderem in aliquo obscuro conclavi, non habète aliud lumen quàm unius candelæ, ardentis ad illius latus, quòd solum videre potui, & unum brachium, atque caput aliquantum inclinatum, & capillum longum ac pendulum, ità ut non possem intueri Divinum vultum. Sic illum aliquamdiu contemplabar cum magna attentione & compassione, ac ingenti dolore meæ animæ.

Alio die ipsum vidi crucifixum, & sanctissimum corpus pendens ex conclavatis brachijs, ità ut scapulæ propter pondus corporis distarent à Cruce. Habebat caput inclinatum, & capillum unà dependentem, qui cooperiebat partem Divini vultus. Quamvis autem illum non viderim totum, quia Divina Majestas id nolebat, eò quòd sciret mihi non suppetere vires ad talem visionem sustinendam, vidi ipsum tamen ità mcestum & afflictum, ut existimaverim mihi fuisse disruptum corpus præ turbatione, ac vehementi commotione meæ animæ. *Hic modus apparitionū abundè manifestabat amabilem Providentiam Servatoris nostri, & quomodo prebeat bibendas ad mensuram lacrymas, velitque ut juxta illam compatiamur ipsius doloribus, quos ejus Majestas adeò absque mensura tolerandos assumpsit. Et hæc ipsa etiam mensura ità cor affligit, ut nihilominus illud soletur & confortet.*

Aliàs cum essem magnopere afflictus molestijs ac turbationibus, offerebat se oculis meæ animæ spectandum Christus Dominus crucifixus, ut me solaretur, & aliquando manè mihi hunc in modum comparuit. Videbar mihi esse in quodam Conventu sancti Dominici, ibique videre adventantes tres Religiosos illius Conventus, tanquam ingressuros per unam portam Claustris, quorum unus ferebat Christum Dominum pendentem ex Cruce, in statura viri, & antèrius coopertum candido velo; alij verò duo antecedeabant, gestantes suos accensos cereos in candelabris, sicut consuevit fieri, dum aliquid ejusmodi peragitur. Expectabam eorum adventum, & cum pertransirent portam, elevavi oculos, ac aspexi ex una parte, qua velum erat modicè elevatum, vidique illam Christi Domini effigiem esse devotissimam & lucuosissimam; sed cum eandem intuerer, dedit

dedit Dominus meæ animæ lumen, quo illustrata, agnovi ipsummet Dominum esse affixum illi cruci, ideoque cor meum exarsit divino ejus amore. Conjeci in illum oculos secundò, & agnovi ipsum magis. Unde illius species remansit firmiter impressa meo cordi, cum ingenti solatio per multos dies. Postridie agens cum Domino, dixi illi: Verè, mi Domine, per hos omnes dies gero animam affixam cruci. Divina Majestas autem mihi respondit: Veni huc, nōne me heri vidisti crucifixum? Cui ego: Ità, Domine. Tum Dominus subjunxit: Nōne ergo es mihi similis? Sed ego respondi: Fortè etiam ideo Tua Majestas voluit sic à me videri, ut hoc modo agnoscerem, quàm parum tibi sim in patiendo similis. Et sic sustulit mihi statim Dominus illam afflictionem, quam fueram passus.

Aliàs, dum illum viderem in valde lamentabili specie, eram immersissima profundæ cognitioni mei ipsius, & Divina Majestas, quæ id videbat, mihi dixit: Tu es affixa isti cruci, ego huic. Respondi: Mi Domine, si ego sum affixa isti exiguæ cruci cognitionis propriæ, patior propter mea peccata, & quia justè mereor gravia tormenta; verùm Tu, Dilecte mi, quid fecisti? vel quare promeritus es, ut affigeris cruci tam gravi ac duræ?

§. II.

ALia vice conversando cum DEO, elevavi oculos animæ, ac vidi Christum Dominum, qui mihi dixit: Aspice, & elevans manus, ostendit mihi illarum vulnera, quæ erant recentissima, ac speciosissima, atque Divina Majestas etiam illa contemplabatur. Tum illi dixi, memor eorum, quæ Dominus pro nobis fuerat passus: Verè, Domine, Tua Majestas non obliviscitur, quanti ipsi constemus: Aspiciebam autem illa cum tanto meæ animæ solatio, ut nunquam in mea vita majus habuerim. Optans verò videre vulnus lateris, dixi illi: Et vulnus lateris Domine? Responditque Dominus: Aspice. Et ostendit mihi etiam illud atque unà sanctif-

simum suum Cor, quod per idem vulnus apparebat, unde meum exarsit magno ipsius amore. Tum ego mirata tantam misericordiam, quam mihi hoc favore exhibito præstiterat, dixi: Profectò, Domine, nescio, an mihi possis majores conferre gratias. Vix hoc dixeram, cum mihi diabolus repræsentavit aliquid valde abominabile, quod ità sensi, acsi transfixa fuisset pugione, atque cum hac molestia & afflictione, conversa ad Dominum, dixi: Mi Domine, quali puncturâ confossa est mea anima? Dominus respondit peramanter: Non, non, quia fuit ictus vanus, siquidem te non tetigit. Post hoc cogitabam, quem in finem mihi Dominus ostendisset sua sanctissima vulnera, atque etiam, quòd ignorarem, an in vita mea fuerim commota, ac doluerim, ut debuissim, ob dolores Christi Domini. Et cum ideò conquererem, me non habere talè dolorè, quo cor meum configeretur, dixit mihi Dominus: Noli id cogitare, hoc enim tibi minimè deest, neque metiri velis tuis considerationibus & ratiocinationibus mea incòprehensibilia judicia, & vias, quibus unumquemq; duco. Videbatur mihi Dominus esse offensus, quòd propterea essem afflicta: quia tamen timebam, an non in eo fortè fuissim decepta, id quod mihi maximè accidit molestum, dixi: Si ità est, Domine, quare mihi Tua Majestas ostendit sua sanctissima vulnera? Respondit Dominus: Quia tibi illa volui ostendere. Dic, an sufficientes habeas vires, sisque capax, ut sentias meos dolores? Ego autem dixi: Non deerunt mihi, si Tu, Domine, illas dederis. Deerunt verò, si eas non dederis. Et ecce noctu mihi ex improvviso, cum cognosceret meam imbecillitatem, apparuit, qualis erat, dum esset flagellandus, fuitque tanta compassio & commiseratio, quam in me excitavit unum momentum, quo illa visio duravit, ut bene adverterim, esse impossibile absque speciali DEI auxilio, ità considerare dolores, quos pro nobis est passus.

Aliàs, dum mihi compareret Crucifixus in specie luctuosissima, dixit mihi: Ecce, ex eo mari dolorum, quos sustinui in ista-

D d

gruce,

cruce, tibi dedi hodie unicam guttam, atque hoc est, quod es passa. Quo audito fui consternata, & dixi illi: Mi Domine, si unica parvula gutta ex ijs, quæ tu es passus, sufficit ad ita affligendam meam animam, sicut fuit afflicta, qualiter necesse est fuisse afflictam tuam, cum esset oppressa tantis ac tot gravissimis cruciatibus, & imensis doloribus? Id si bene expendere, fieret sanè, meo iudicio, ut nobis non videretur multum, neque difficile, sustinere amore ipsius qualemcunque crucem, quam nobis ejusdem Majestas ferendam offerret.

Alià ferià sextâ sacratoris hebdomadæ (1603.) cum mihi comparuisset cruci affixus, & ego me coram ipsius Majestate humiliarem, amarémq; illum toto meo corde, & peterem ab eo remedium pro necessitatibus proximorum, dimisit unum brachium, quod fuerat acclavatum, & amplexatus est me inter collum ac scapulas quàm amantissimè, prodeuntibus radijs sanguineis ex pretiosissimis ejus vulneribus, qui me vulneraverunt in meis pedibus & manibus cum ingenti dolore. Dum autem me humiliarem & exinanirem præ confusione, propter tantam gratiam, addidit Divina Majestas aliam multò majorem, dicendo mihi, quòd, si aliquando pingerentur meæ Imagines, seu Effigies, essent dicto modo pingendæ.

§. III.

Aggravata quodam die doloribus, exponebam illos Domino, cum magna resignatione, offerendo me ad illos libenter amore ipsius tolerandos, qui mihi statim exhibuit mysticè quandam piam imaginem Christi crucifixi, perfusam & coopertam pretiosissimo sanguine, cui mirabili quodam ac Divino modo assistebat ipse DEUS. Obstupui videns hoc mysterium, & in eo cognovi eximium, fervidum ac ardentem amorem, quo me iste Dominus amavit, & profudit illum pretiosum sanguinem. Intellexi præterea, quòd mihi Divina Majestas applicuerit magnam suorum meritorum partem, propter

quæ conjuncta cum teruncio mearum molestiarum, dolorum & afflictionum, quas ego patiebar, mihi fuit communicatus pretiosissimus thesaurus cœlestium bonorum. Vidi etiam ex illo pretioso sanguine, quo Dominus erat perfusus, profluentem, instar suavissimi roris, clarissimam ac divinam aquam, quâ conspersa ac perluta, recreabar, & corroborabar in meis doloribus, afflictionibus, & angustijs. Post hoc me recollegi modico temporis spatio: verùm conjectis iterùm subito, volente Domino, oculis animæ in sanctissimam illam Christi crucifixi effigiem, adverti extersum in ea sanguineum madorem, quem prius videram, totamque manantem copiosissimo sudore mysticæ ac Divinæ aquæ, in qua mihi manifestavit labores, itinera, & sudores, lassitudines, vigiliam, orationes, & jejunia, quæ pro me, & pro omnibus hominibus subivit ac passus est; unde fui confusa, pudefacta, & humiliata, quòd viderem me tam parum respondere tantis Domini beneficijs, qui mihi dixit: Nunquid non vidisti omnia, quæ sunt facta? ideo te excita ad patiendum amore mei, quidquid ego tibi amanter obtulero; tam enim certo tibi dico, quàm sum, qui sum, te brevi ad me migraturam. Ex his verbis cepi ingens solatium, & fui confortata in omnibus, quæ sum passa ijs diebus.

§. IV.

Alià vice (anno 1620.) agens cum DEO, conspexi effigiem & imaginem Christi Domini crucifixi, à quo spectaculo mentem averti spatio unius horæ; postea verò se Dominus iterùm objecit oculis meæ animæ, adeò ut me non possem amplius cohibere vel abstrahere ab illa visione. Tum vehementer afflicta ac dolens, quòd viderem Dominum ita crucifixum, & male habitum ab hominibus, dixi illi: Domine, & DEUS mi, si te taliter exhibeas spectandum oculis animæ, moriar. Et Dominus mihi respondit: Non morieris, imò videndo me vives; quo dicto venit ad me, & reflexo uno brachio ex cruce, me est amplexatus; in quo amplexu mea anima se quàm arctissimè advertit conjungi suo DEO.

DEO. Subito autem elevavit brachium, & reposuit in cruce, sicut illud habuerat ante. Ego mansi aliquamdiu in illo mentis excessu, & interea mea anima appropinquavit Domino, & immersa in balneum cuiusdam Divini, pretiosissimi, & suavissimi liquoris, qui erat quasi sanguinei coloris, se ibi aliquamdiu detinuit, expertaque est ingentia bona, & applicationem Divinae virtutis, ac valoris pretiosi sanguinis JESU Christi Domini nostri, effusi pro nostra salute & remedio, nec non sublimissimorum ipsius meritorum. Indè sum extracta à sanctis Angelis, à quibus fui continuo induta pretiosissimam vestem, exornatam auro, & gemmis, quae erat instar Dalmaticae; & habebat insignia efformata ex illis pretiosis lapidibus, referentia splendentesolem, circumdatum à stellis, & pulcherrimam ac lucidissimam lunam. Hae figurae erant antèrius, in posteriori verò parte ejusdem vestis erat forma grandis & pulchrae Aquilae, repraesentantis Spiritum sanctum. Insigne Solis referebat Personam Christi Domini; Luna & stellarum significationem non bene intellexi, videbantur mihi tamen exprimere puritatem, virtutes, & altissima merita sanctissimae Virginis MARIÆ Dominae Nostrae. Imposita etiam fuit capiti meo corona, ac deinde mihi data est ingens crux, quam sum amplexata. Multi sancti Angeli stupebant hoc admirabile opus Domini, & dicebant: Quae est ista? qualisnam est haec anima, tam felix, cui Dominus Majestatis tantas confert gratias? Interea mea anima fuit ducta ad illam caelestem Jerosolymam, & constituta coram Beatissima Trinitate, quam Dominus & Persona Patris aspexit cum amabili complacentia, & quasi attentione. Dixitque Divina Majestas: Quae est ista creatura? quae est haec anima mea? quasi dissimulanter loqueretur. Deinde, inquebat Dominus: Tunc es, creatura mea, tunc es, Anima? probe novi, te esse meam, quia gestas in tuis brachijs crucem, quae est symbolum & insigne mei Filij JESU Christi. Deinde mandavit Dominus quibusdam sanctis Angelis, ut mihi auferrent crucem, datamque mihi suam sanctam benedicti-

one, dixit alijs sanctis Angelis: Accipite istam Animam, ac ducite, & constituite illam in loco, quem illi designavi; id quod ipsi fecerunt amantissime & latissime: atque mea anima fuit abrepta in ecstasim, in qua percepi ingentia bona, & solatium. Quando mihi fui reddita, inveni me in meo angulo.

§. V.

Aliàs vidi Christum Dominum Crucifixum spineam redimitum coronam, & timui aliquantum, cogitando, quod illud mysterium mihi esset allaturum majores dolores tolerandos. Sanctus autem meus Angelus Custos mihi dixit: Noli timere, Anima, quia tibi non adferet afflictionem mysterium, quod Dominus modo vult in te operari. Hoc dicto fui animata, promptamque me ad quidvis DEO exhibui. Accessit ad me Divina Majestas in ea specie, pervenitque ipsius virtus spiritualissimè ad mea vulnera, unde sensi summos dolores, quia fuerunt renovata, sed non absque ingenti solatio, eò quod mihi Dominus dixerit, meos timores, quibus angor, acceptandis à DEO favoribus evadere gratiores, & utiliores animae.

Post paucos abhinc dies, conspexi rursus Christum Dominum crucifixum, & statim correpta meis timoribus, quia illum paulò ante eodem modo videram, pugnavam, ut me abstraherem ab ipso videndo, donec tandem ultra non possem sistere. Defixi igitur oculos in meo Domino, qui erat valde afflictus, & videbatur se commovere in cruce, ideòque magnam tangebar commiserationem; neque tamen sciebam causam ejus motus, donec vidissem post crucem stantes quosdam carnifices, qui uncis & alijs instrumentis attollebant crucem, ut ipsam infingerent foramini, in quo erat erigenda. Recrudescabant autem per eum motum vulnera, & vultus Domini erat afflictiissimus, adeò ut illum Dominus non nihil obtexerit prolixo capillitio, avertendo caput ad partem, nè ipsam tantopere viderem, quia nisi id fecisset, nescio quid de me fuisset factum, propter meam compassionem. Ex impulsu crucis, ut ingrederetur in foramen, inceperunt magis aperi-

aperiri vulnera pedum ac manuum, fluxitque ex illis cum impetu sanguis quàm celerrimè. Mei Domini Angeli adfuerunt huic mysterio cum magna reverentia & flexis genibus, arripueruntque me, ac duxerunt ad pedem Crucis, & collocaverunt sub uno ipsius brachio, ubi totus ille sanguis cecidit supra meum caput & corpus, atque dum eo perfunderer, dicebant Angeli: *Unxit te DEUS, DEUS tuus oleo laticis, pro consortibus tuis.* Deinde me posuerunt sub altero crucis brachio, dicendo eadem verba, cadente pretiosissimo sanguine supra meum caput, humeros & corpus. Postea me provolutam in genua, constituerunt ad pedes Domini, ubi ille sanctissimus sanguis aspersit meam faciè, & oculos. Tum deducta à sanctis Angelis, me inveni in meo angulo, atque hinc me vidi ab iisdem impositam cuidam aureæ sandapilæ, & usque ad collum coopertâ panno, pariter aureo ac nigro. Sic me intulerunt in cœlestem patriam ad conspectû Divinæ Majestatis tanquam defunctam, ubi Domino dixerunt: DEUS ac Domine Noster, hinc habemus istam tuam creaturam, quam tuus unigenitus Filius diligit, & unxit suo pretiosissimo sanguine: deprecamur suppliciter Tuam Majestaté, ut confirmet istam gratiam. Dominus me est diutissimè contemplatus, ac dixit: Ità, est verum, confirmo id; deditq; mihi suam sanctissimam benedictionem. Quo factò statim abstulerunt nigrum pannum, & cooperuerunt me alio panno pretioso, qui erat totus intertextus auro, in signum, quòd portitura essem vitâ æternâ. Tum Dominus præcepit meis Dominis, ut me reducerent ad meam domum.

§. VI.

DUm aliàs manè (anno 1619.) agerem cum DEO, præter morem, demùm mihi dixit: Anima mea; velle sine venire mecum? & statim conticuit, anima verò mea perseveravit coram ipso, sicut aliàs consuevit. Post quod temporis spatium, elevavit oculos, quia sic disposuerat Dominus, ac vidit Christum Dominum.

cruci affixum, & sacratissimum ipsius latus apertum manans sanguine, unaq; sanctissimos ejus pedes ac manus. Habebat inclinatum sacrum caput, vultumq; tristem ac sanguinolentum, & per illum protensam partem capillorum, quibus aliquantum tegebatur. Videns mea anima speciem tam luctuosam sui DEI, rapta fuit in ecstasim cum summa afflictione. Tum illam apprehenderunt ipsius sancti Angeli, & in momento applicuerunt os ejus pretioso illi vulnere sacratissimi lateris, ubi admirabili modo, ac si ex illo sacro fonte hauriret ipsum DEUM, ipsi fuit communicatum donum Sapientiæ, & applicatio veritatum sui DEI, ac meritum pretiosissimi sanguinis Agni DEI, qui pro nostra salute & remedio fuit fusus in cruce. Postquam ibi anima mea aliquantum se detinuerit, percipiendo ista bona, & sentiendo illa in se ipsa, subito illam inde abduxerunt, & reposerunt in suo loco. Paulo post ipsam iteratò admoverunt eidem sacro pectori, ubi ille Dominus Majestatis denuò confirmavit misericordiam, & gratiam, quam antea præstiterat meæ animæ.

Peraçto hoc opere tot pleno mysterijs, quando jam mihi videbar redivisse ex eo mentis excessu, vidi eundem Dominum, qui tempore illius mysterij manebat quasi in alto, descendentem cum maxima majestate & comitatu infinitorum Angelorū, usque ad terram. Prostravi me, & mea anima adoravit illum Dominum, quem agnovit pro suo DEO. Dum me hæc admiratio teneret, iverunt duo Angeli, & appenderunt quàm reverentissimè duas cortinas, cooperueruntq; meum Dominum, unde mea anima fuit desolata, nec poterat avertere oculos ab illis cortinis seu velis, quæ obtexerant ejus DEUM cogitando, an fortè ibi esset ipsius Dominus, ubi prius fuerat. Sed illi sancti Angeli me torvè sunt intuiti, ac dixerunt: Quid aspicias anima? cogitasne fortè etiamnum hinc esse tuum DEUM? vide, quòd non adsit. Et aperuerunt cortinas cum aliquo impetu, atque mea anima non vidit suum DEUM, qui abiverat, ac fuit aliquantum contristata propter ipsius absentiam. Illi autem.

Domi-

Domini Angeli, qui antea videbantur quasi irati, affecerunt magno solatio meam animam, dicendo ipsi: Bono animo esto Anima, neque te afflige: breui enim ad te revertetur tuus DEUS ac Dominus, manetque te aeternitas, quam illo ex eius bonitate & misericordia fruaris. Vale nunc, Anima: & sic à me discesserunt, fuitque finitum illud sacrum mysterium. Benedictus sit DEUS millies in omnibus operibus & misericordijs! Amen.

Alio die (anno 1622.) vidi Christum Dominum crucifixum, eoque conspecto, nescio quomodo vehementer incitata affectu procurrerem, & amplexata fuero crucem; applicando os sanctissimis ipsius pedibus. Tunc mihi Divina Majestas dixit: Anima, quid agis? recede, dimitte me. Ego vero dixi meo Domino: Absit, ut te dimittam mi Domine, vel à te recedam. Dominus reposuit: Dimitte me Anima. Et ego respondi: DEUS meus, & Dominus meus! hic nata sum, hic educata, hic mihi moriendum est: absit, ut te dimittat. Rursum mihi Dominus dixit: Anima, adverte, es debilis, atque si hinc ascendero ad caelum, non poteris me sequi, dimitte me. Cui ego: Non, mi Domine, non dimittam te. Dum ita perseverarem in proposito, coeperunt profuere guttae sanguinis ex pedibus mei Domini, adeo ut eo fuerit perfusum meum caput & corpus. Quando autem incipiebat super me cadere sanguis, fui rapta in ecstasim, & passa sum quasi deliquium animi, ac removi brachia à cruce. Tum venerunt mei Domini Angeli, & benignissime me confortaverunt. Postquam ad me redij, dixi: Abivit meus Dominus, & me reliquit! id quod inhærebat meae memoriae per plures dies, dicebamque identidem: Abivit meus Dominus.

§. VII.

Concludamus illam visionem, in qua ipsi Dominus post sumptam sacram Eucharistiam patefecit immensitatem suae Essentiae, & Justitiae, ac Misericordiae, quae relucet in Christo crucifixo. Quodam die, inquit, anno 1620, à Communionem me contuli

cum humili fervore, ad amplexandos, nostro modo loquendi, pedes DEI Nostri, & accedens cum hoc affectu, sustuli oculos, ac vidi in Divino illo Domino tam sublimem Majestatem, tantamque potentiam, ut fuerim absorpta, obstupefacta, ac turbata adeo, ut ultra modum metuens ac tremens, quam diligentissime & sollicitissime circumspicerem, quid agerem, quove irem, ubi effugerem conspectum tam potentis Domini, tamque terribilis & imensae Majestatis. Aspiciebam quaquam, ac dicebam magno affectu: DEUS mi omnipotens, & magnae Majestatis, quò ibo, ut te effugiam? ubi me abscondam à potenti vultu tuo? quia si abivero, meque voluero occultare, ut evitem tuam potentiam, & justitiam, in profundis speluncis, ibi me videbis, & reperies; cum nulla creatura unquam se possit abscondere coram te, siquidem omnia vides, & es ubique: si me contulero ad profundum maris, & me cooperuero multitudine aquarum, ibi me videbis, & inde me educet dextera tua, ac tua potens manus, atque Divina Justitia. Quò ibo, DEUS meus? ubi me abscondam, nè me videas? Hoc lumen, & timor iste meus ac tremor duravit quam diutissime, quando derepente fui quasi alienata à sensibus, ac tum quievi in DEO meo. Apertis autem quasi denuò oculis, vidi quodammodo in me ipsa existentem JESUM Christum DEUM ac Hominem verum, cumque me prostravissem ad ejus pedes, dixit mihi idem Dominus benignè & amanter: Surge, Anima mea, & cesset jam timor tuus, atque anxietas, ac vide, quòd licet quàm DEUS, sim fortis ac terribilis, quàm Homo tamen, & quia assumpsi tuam naturam, sim Agnus benignus, sim mansuetus, sim Pater pauperum, sim misericordia, & salus in me sperantium, sim remedium lapsorum, & medicus ac medicina, nec non salus infirmorum. Aspice, Anima, haec vulnera in meis pedibus, manibus, & latere, quae pro omnium remedio sum passus: in illis te abscondes, in illis quiesces, ac invenies omne tuum absolutum bonum, poterisque comparere absque dolore, & angustia in conspectu tui DEI; qui-

esse in me Anima. Postquam ita Dominus fuisset alloquutus meam animam, remansi in forti unione cum meo DEO, & quando ex isto raptu redij, stupebam vehementer, agebamque illi magnas gratias, pro universis ipsius operibus ac milericordijs.

Biduo post, mihi manè agenti cum DEO, spectandam Divina ejusdem Majestas exhibuit in loco alto, & velut in aère, speciem ac effigiem JESU Christi Domini nostri crucifixi. Crux hujus mysterij erat fusca, & species Domini ex illa pendentis erat quasi fusa ex ære solido, terribili & inflammato, coloris ignei. Viso hoc mysterio fui valde mirata, & timens vehementer, nè esset imaginatio, vel aliquid simile, celeriter ab illo averti oculos, meque distraxi, quamvis difficulter, quòd quam sæpissimè interdum observaretur meæ memoriæ, ut mihi illud viderer habere ante oculos. In hac pugna ac diversione permansi tribus diebus, quia mihi per illos Divina Majestas quovis matutino tempore, secum agenti exhibebat istam effigiem, ac tandem ultimâ die, cum idem spectaculum meæ animæ objiceretur, neque sciret qualenam esset, mihi dixit Dominus: Anima, iste est serpens ille æneus, quem Moyses erexit in deserto Filijs Israel, ut ipsum aspicientes liberarentur ac sanarentur à morsibus serpentium. Istud est mysteriũ, quod tibi ostendi his diebus, quòdque tu tantopere refugiebas, ac timebas. Dum audirem id dici à meo DEO ac Domino, fui vehementer cõsternata, eò quòd similitum Scripturæ locorum minimè recordarer: quia tamen habui sublimissimũ lumen, quod mihi tunc Divina Majestas communicaverat, intellexi internè magnã vi & efficaciam veritatem ac valorem rei representatæ ab illo serpente æneo, quem exegerat Moyses, utpote sacrosanctum Mysterium Crucis Christi JESU Domini Nostri, & valorem ac pretium mortis ejus ac pretiosi sanguinis, quem in illa profudit pro nostra salute, & remedio omnium: quod ipsum, atque unã ingentia bona, quæ

nobis provenerunt ab isto Domino, & à sacrosancta ipsius morte ac Passione, nobisque etiamnũ ab hoc eodem Domino conferuntur & communicantur, clarissimè agnovi illuminata à DEO, ideòque ipsi sæpissimè & cum ingenti affectu amoris, nec non æstimatione tam eximij beneficii, & gratiarum actione dicebã: O Divine Serpens, quem cum amore, fide, & confidentia induentes omnes creaturæ sanantur, & liberantur à veneno ac morsibus serpentis infernalis, multò meliùs, quàm filij Israel aspiciendo illum serpentem æneum, sanati fuerint à suis morsibus. Tu es, mi Christe ac Domine noster, Salus & Vita, ac Medicus noster, & nostra Medicina, nostra Virtus & Fortitudo, nostra Lux, & Dux noster; in te, mi DEUS ac Domine, habemus omnia bona, per te salvati sumus & redempti ex captivitate diaboli, nostri adversarij. Hæc frequenter repetebar anima, & cum magno lumine, atque affectu, ut non posset eorum oblivisci. Sed dixi deinde ad DEUM meum: Bene video, & intelligo ex tua illustratione, quid mihi dixeris, Domine, de hoc mysterio: quæro nihilominus etiam modò, cum tua venia: Quare mihi ostendisti hunc Divinum Agnum mansuetum, amabilem, humilem, & benignum, ac benefactorem nostrum, in tam terribili specie, & fortem instar æris, ac adeò accensum ut referret colorem ignis? Anima (dixit Dominus) quamvis omnia sint vera, sicut vidisti & intellexisti ex mea illuminatione, noveris, quòd in hoc Domino, Filio meo, ac DEO, & Homine vero, ut est Homo, & Redemptor mundi, habeatis universa ista bona, quæ commemoratis & agnoscitis, ob quam causam illum vobis donavit ac tradidi in manus peccatorum; ut tamen est DEUS, antequam ingrederetur in uterum suæ Matris, erat terribilis, & erat fortis, erat vindex, erat DEUS ultionum; ac proinde ita volui, ut à me illuminatus videres, intelligeres, & cognosceres omnes has veritates, pro solatio ac bono tuo

☉* * * ☉

CAPIT